

Rigdom – markedsværdier (målt i penge)

Ret beset, så er markedsværdien et lettere autarkt fænomen, dvs. løsrevet i forhold til de værdier, som priserne, betalte og ubetalte udbudspriser, sættes på.

Den økonomiske videnskab opgav de sidste reminiscenser af en standard for vurdering af markedsværdiernes værdi med opgivelsen af arbejdsværditeorien. Siden har fagøkonomien ikke haft nogen standard for måling af markedsværdiernes værdi, som dermed er ophøjet til sin egen standard, fri af verdens realiteter.

Prisdannelsen baserer sig bl.a. på pengeskabelsen, dvs. en mekanisme som ikke er betinget af produktion og bidrag til realøkonomien.

Pengene skabes i kraft af penge. De repræsenterer købekraft, men skabes ubetinget af resten af realøkonomien. De hæver sig over realiteten i kraft af sin egen autarke standard for værdi. Derfor svarer markedsværdien ikke nødvendigvis til noget.

Således har udtrykket ”markedet har altid ret” mistet sin valens. Markedet kan hverken have ret eller tage fejl, for der er ikke nogen forpligtende udsagnskraft i markedet med dets priser. De svarer ikke til noget andet end markedsværdien selv.

Mekanismen, markedet, udtaler sig om markedet. Markedsværdien siger ikke noget forpligtende om den virkelige verdens rigdom eller tab af samme.

Med opgivelsen af arbejdsværditeorien, står inflationsbegrebet alene internt i den økonomiske teoridannelse, der hvor man overhovedet forsøger sig med en distinktion mellem markedsværdi og realværdi, eller med en definition på prisen som udtryk for realøkonomisk værdi.

Definitionen, på hvad inflation er, står der som det sidste semiforsøg på at lave en opgørelse over pengeøkonomien som udtryk for realværdi. Men dybest set så er fagøkonomien ikke i stand til at skelne mellem inflation og realøkonomisk vækst. Det er surt, men sandt.

Det er også en del af forklaringen på, hvorfor fagøkonomien ikke er i stand til at se boblerne i økonomien, før de springer.

I 2014 har det danske aktiemarked, C20, været oppe over kurs 800. I 2008 og 2009 var det langt under det halve og er måske på vej der ned igen.

Obligationsrenten er ultimo 2014 tæt på nul for de korte og mellemkorte tilpasningslån. Den lange rente er også historisk lav.

Sagt på en anden måde; pengene er hysterisk mange, de koster kun lidt men er alligevel fraværende i realøkonomien. Bankerne vil ikke rigtigt låne ud i denne situation, hvor pengemængden er så gigantisk tilstede. Det afslører, at det ikke er en eksisterende pengemængde, som er afgørende for långivningen, men pengeskabelsen, som finder sted i kreditgivningen.

Pengene er ekstremt skævt fordelt i realøkonomien, så skævt, så endog meget fornuftige initiativer i realøkonomien ikke lader sig finansiere. Arbejdsløsheden i visse sydeuropæiske økonomier er

fortsat omkring 25 %. 65 mennesker (altså 65 enkeltindivider, unikke og navngivne eksempler på arten Homo Economicus) ejer lige så meget, dvs. har lige så store rigdomme, målt i penge, som jordens fattigste 3 milliarder mennesker!

Der er altså et skrigende misforhold mellem overbudet af penge på markedet og realøkonomiens mangel på arbejdsvillig kapital, finansiel kapital, penge i hænderne på mennesker med behov som adskiller sig fra det eneste, som Homo Economicus forstår.

Det kan kun forklares med henvisning til det faktum, at pengene, den finansielle kapital, købekraften, som den skabes i pengemarkedet, ikke længere har nogen specielt konstruktiv eller nødvendig relation til realøkonomien, dvs. til de sider af økonomien, der har med produktion af de varer og ydelser at gøre, der skabes for at komme virkelige menneskers behov og ønsker i møde. Der er og har været inflation i markedsværdierne, men ingen eller kun lille positiv spilovereffekt på realøkonomien de sidste år efter at finansboblen sprang i 2007 -8. Ind til da lod pengene sig skabe uhæmmet som en slags penge, bankpenge, kreditpenge. Siden er pengemængden faldet, samtidigt med at den har ændret karakter. Store mængder af de penge, som befinder sig lavest i pengehierarkiet, er forsvundet eller konverteret om til de penge, som figurerer højere oppe i pengehierarkiet. Det handler om relationen mellem base Money, dvs. M0 og M(uendelig).

Alligevel, så taler mainstreamøkonomerne, politikerne og samtlige kommercielle medier kun om en eneste ting: Vi må hjælpe pengeøkonomien på fode, dvs. om at redde de kapitalværdier, som har akkumuleret sig på sædvanlig men tabuiseret facon, dvs. i kraft af pengeskabelsen.

Forståelsen for, hvad pengeøkonomi og markedsværdi er, den mangler eller er tabu inden for de kredse, som lever af at beskrive den herskende orden. Det er fordi, man får sin løn for at beskrive den herskende orden, som om at den alment set var at foretrække frem for alt andet. Det er den ikke. Den er til for sig selv, den finansielle sektor og de ledere, som har fordel af at servicere den absolutte finansielle elite. EU, den økonomisk filosofiske monetarisme, de uddannelsesinstitutioner som udklækker politiske og finansielle ledere, økonomiske og forvaltningsmæssige uddannelsesinstitutioner, fagforeninger og arbejdsgiverinstitutioner osv., de dyrker alle sammen markedets penge, som om de var selve målet for værdi. Men det er kun til deres og den herskende ordens fordel og siger kun noget om et ekstremt selvbekræftende og nærmest autistisk orienteringsmønster.

inflation

Indekseringen af prisstigninger står som udgangspunktet for fagøkonomernes forsøg på at rense priserne for inflation. Man hævder implicit at stå tilbage med realværdien, når priserne er renset for inflation. Problemet er imidlertid bl.a., at det er umuligt at skelne mellem det relative og det absolutte prisniveau, lige så lidt som de relative priser såvel som de absolutte kan tages som et udtryk for realværdi.

Der er ingen priser, som objektivt set kan ophæves til status af at være repræsentativ for markedets samlede værdi for omverdenen eller sig selv. Da det absolutte prisniveau i sig selv såvel som de relative priser ikke kan være standard for andet end sig selv, og som derfor ikke står som mål for andet end sig selv, så indeholder ingen af størrelserne det oversættelsesprincip, som skal bruges for at kunne tage markedsværdien som mål for realøkonomisk værdi.

Distinktionen mellem prisstigninger, der figurerer som repræsentative for en realøkonomisk vækst til forskel for andre, der kun repræsenterer som inflationsværdi, er i sig selv arbitrær, dvs. tilfældigt valgt ud fra kriterier, som ikke har med objektivitet eller videnskab at gøre.

Realværdi og inflation (et eks. på en arbitrær skelnen, dagens orden)

Når man isoleret set betragter udviklingen over de sidste 40 års prisstigninger på realkapital, fast ejendom, jord, produktionsfaciliteter, obligationer, aktier, afledte finansielle instrumenter, futures, forsikringer mod rentenedgang og prisfald, osv., så ser man det umulige i at beskrive dem som udtryk for realøkonomisk tilvækst ud fra anden standard, end den arbitrære, dvs. den, som man inden for mainstreamen af fagøkonomer og finansindustri af arbitrære grunde har vedtaget at bruge. Man har videnskabeligt uforpligtende vedtaget, at prisstigninger på sådanne aktiver står for realøkonomisk værditilvækst. Det er uvidenskabeligt.

Lønniveauet er faldet i samme periode. Naturressourcerne er blevet færre, og steget i pris af samme grund. Klimaet og andre fundamentale livsbetingelser er ødelagte eller tenderende mod at blive det. Dvs. på en lang række områder er menneskeheden blevet fattigere på realværdier, fundamentale livsbetingelser, som derfor bliver en mangel i økonomisk forstand, hvilket tilfældigvis skyldes den økonomiske udvikling selv.

Disse livsbetingelser stiger i pris, fordi de i den virkelige verden bliver færre. Men inden for kredsen af professionelle iagttagere hedder det sig, at prisstigninger på løn og ressourcer (rigtige mennesker og natur) er at betragte som inflation, dvs. prisstigninger på disse realværdier er at betragte som uhensigtsmæssige, urepræsentative for værdi, uanset om de dækker over forsvindende værdier, natur, eller indkomst til rigtige mennesker.

Kun prisstigninger på kapitalværdier målt i penge står for virkelig værditilvækst i de kredse, der sidder på den sociale beskrivelse af økonomien. Tabet af fundamentale livsbetingelser og rigtig produktivitet og indkomst til virkelige mennesker er bare udtryk for inflation inden for den herskende videnskabelige uorden.

Således lyver de herskende om den herskende orden, let gennemskueligt men aldrig hørbart inden for den herskende orden af kommercielle medier, politikere, professionelle italesættere fra Cepos og Danske Bank til hr. og fru DK (man kan bare tage turen gennem samtlige danske medier, public servicekanaler, den lille søde modstandsavis, Information ud til Borsen.dk, b.dk, ingen af disse medier formår at kritisere markedsværdien i dens ophøjede position af at være det nærmeste, som man kommer forestillingen om et mål for tilværelsens sande værdier).

Hvorfor er det inflation, når lønnen og prisen på de forgængelige ressourcer stiger! (Svaret giver sig af snævert fokuserede økonomiske grunde. Der er penge for de få i at beskrive de købestærkes succes i pengeøkonomisk forstand som identisk med eller som forudsætningen for alle andres. Men den mest lukrative sandhed er ikke dermed kvalificeret som sandhed i videnskabelig forstand. Problemet er, at den videnskabelige sandhed om markedet og markedsværdien er gået under for markedet. Men det taler man ikke "neger" om. Det er ikke pænt.)

Når verden bliver fattigere på ressourcer, så falder værdien af markedets værdi, for hvad er pengene værd, hvis de ultimativt begrænsede ressourcer er blevet færre! Det er indlysende sandt, men det forstår mainstreamøkonomien ikke. Den orienterer sig omvendt, "som om" at markedets virtuelle pengeværdier kunne erstatte det økonomiske systems omverden af fundamentale

mulighedsbetingelser, ”som om” at markedet kunne erstatte realiteten! Det kan markedet med sine markedsværdier ikke. Men det betaler sig for de få, at beskrive det ”som om” deres rigdom var løsningen på alverdens problemer. Det er således deres realitet, deres konstruktion af en realitet, som i sig selv er det store illusionsnummer, dvs. et nummer, der i den grad udgør en del af realiteten, alt for stor del af den. I den forstand er illusionen ingen illusion. Illusionen er en realitet, realitetens illusion. Illusionens realitet er noget ganske andet. (Der findes mange måder at reflektere de virtuelle, konstruerede, former for virkelighed på. Det drejer sig om at sætte dem ind i en kontekst, en omverden, at se dem på de forudsætninger, som bærer dem og deres konstruktion af deres realitet. Konstruktionens realitet og realitetens konstruktion er, hvad det handler om.)

På trods af de åbenlyse absurditeter, som karakteriserer de professionelle økonomers konstruktion af en virkelighed, så holder denne ”markedsideologi” fast i pengene som mål for rigdom, dvs. i forestillingen om pengene som det ultimative mål for værdi i det hele taget.

Dyrkelsen af markedsværdien som ultimativt mål for værdi hviler i en kombination af ideologi og simpel kognitiv dysfunktion, ekstremt økonomisk lukrativ adfærd, men gennemført misvisende i videnskabelig forstand.

Produktionen af penge

Bevægelsen, ”Positive Money”, med den danske pendant, ”Gode penge”, tager udgangspunkt i det fænomen, som i traditionel økonomisk teori er gået under betegnelsen ”endogene penge”. Bevægelsen fokuserer på det for de fleste mennesker lettere overraskende forhold, at den finansielle sektor selv laver sine penge. Sådan er det, og sådan har det været i flere hundrede år. Pengene er ikke noget værd, de sættes i verden af den finansielle sektor selv, som låner dem ud med sikkerhed i de markedsværdier, der skabes med den finansielle sektors egne penge, egen købekraft, lige ud af det blå via sektorens bogføring.

Der er forskel på penge. Men også de penge, som bankerne skaber, har købekraft, selv om de befinder sig lavest i pengehierarkiet. De sættes i verden som lån, dvs. som bankpenge, kreditpenge, med udgangspunkt i markedets (inflations-) værdier, og da de bruges til at forøge markedets (inflations-) værdier med – det sker i en selvrefererende proces, hvor de skabes som følge af og fører til prisstigninger på markedsværdierne uden at bidrage til skabelsen af værdi i anden forstand end pengenes pålydende, fordi de både er udbud og efterspørgsel, efterspurgt penge og købt med sig selv, penge – så kan pengene ikke siges at repræsentere værdi i anden forstand end netop løsrevet pengeøkonomisk forstand. Markedets markedsværdi, sat i penge, svarer ikke nødvendigvis til noget af værdi. Det er ganske let at indse, når først man forstår, hvordan penge bliver skabt.

Jeg har fundet et par citater fra den økonomiske verdenslitteratur. Hvis man ikke forstår sig på tysk og engelsk, så kan man springe citaterne over, og forfølge fænomenet, endogene penge, via søgninger som fx:

https://www.google.dk/?gws_rd=ssl#q=endogene+penge

https://www.google.dk/?gws_rd=ssl#q=gode+penge

Joseph A. Schumpeters forklaring på, hvordan bankernes markedsendogent skabte penge kommer til verden:

Kein Anspruch auf Schafe kann die Zahl der Schafe vergrößern. Aber eine Einlage, obwohl sie rechtlich nur einen Anspruch auf gesetzliche Zahlungsmittel darstellt, dient innerhalb sehr weiter

Grenzen den gleichen Zwecken, denen dies Geld selbst diene könnte. Banken „schöpfen“ natürlich kein gesetzliches Zahlungsmittel, und noch weniger „schöpfen“ sie Maschinen. Sie tun jedoch etwas – vielleicht ist dies leichter im Falle der Ausgabe von Banknoten zu verstehen -, das in seinen ökonomischen Auswirkungen der Schöpfung von gesetzlichen Zahlungsmittel sehr nahe kommt, und das zur „Schöpfung“ von „Sachkapital“ führen kann, das ohne diese Handlung nicht geschaffen werden kann. **Dies aber ändert die analytische Situation grundsätzlich und macht es sehr unratsam, den Bankkredit anhand des Modelle existierender Mittel zu erklären, die durch einen völlig imaginären Sparvorgang von ihren früheren Verwendungen abgezogen und dann von ihren Eigentümern ausgeliehen werden. Es ist realistischer zu sagen, dass die Banken „Kredit schöpfen“, d. h. dass sie im Kreditgewährungsakt Depositen schöpfen, als zu behaupten, dass sie die ihnen anvertrauten Depositen ausleihen.** Und der Grund, weshalb wir auf diesem unterschieden bestehen, liegt darin, dass man den Deponenten nicht die Würde einer Rolle zusprechen sollte, die sie nicht spielen. Die Theorie, an die sich die Wirtschaftswissenschaftler so fest klammerten, machte die Deponenten zu Sparern, obgleich sie weder sparen noch die Absicht dazu haben; sie spricht ihnen einen Einfluss auf das „Kreditangebot“ zu, den sie nicht haben. **Die Theorie der „Kreditschöpfung“ erkennt nicht nur klare Fakten an, ohne sie durch künstliche Konstruktionen zu verschleiern; sie bringt auch den besonderen Mechanismus von Sparen und Investieren, der für eine voll entwickelte kapitalistische Gesellschaft charakteristisch ist, sowie die wahre Rolle der Banken in der kapitalistischen Evolution ans Tageslicht.** Somit stellt diese Theorie mit geringeren Einschränkungen, als sie in den meisten Fällen eingeführt werden müssen, einen definitiven Fortschritt der Analyse dar. (s. 1352 i Geschichte der Ökonomischen Analyse, Von Joseph A. Schumpeter, Göttingen – Vandenhoeck & Ruprecht 1965)

John Maynard Keynes forklarer i ”A Treatise on Money” fra 1930, hvordan pengene skabes endogen på markedet:

Bank money

... **a bank creates claims against itself for the delivery of money**, i.e. what we hereafter shall call deposits, in two ways;

- In the first place it creates them in favour of individual depositors against value received in the shape either of cash or of an order (i.e. a cheque) authorising the transfer of a deposit in some bank (either another bank or itself). ...

- In the second place which a bank may create a claim against itself. **It may itself purchase assets, i.e. add to its investments, and pay for them, in the first instance at least, by establishing a claim against itself.**¹ Or the bank may create a claim against itself in favour of a borrower², in return for his promise of subsequent reimbursement; i.e. it may make loans or advances.

In both cases the bank creates the deposit; ...

It follows that a bank in active business will be, on the one hand, continually creating deposits either for value received or against promises, and, on the other hand, cancelling deposits, because claims against it are being exercised in cash or transferred to other banks. Thus it is constantly receiving cash and paying out cash; and it is constantly receiving claims against other banks and

¹ Det er præcist, hvad investeringsbanker, skyggebanks gør, så længe at priserne på aktiver kan holdes for opadgående. Når det går nedad med prisdannelsen på aktiver, investeringsobjekterne, så forsvinder grundlaget for opretholdelsen af værdierne af de allerede etablerede markedsværdier, og banker med adkomst til centralbankernes base Money såvel som andre står i kø for at erstatte deres rådne aktiver med base Money, dvs. de vil have andel i de penge, som befinder sig i toppen af hierarkiet.

² Keynes nævner her skabelsen af den type kreditpenge, som Schumpeter omtaler i ovennævnte citat.

having to meet claims from other banks. The practical problem³ of the banker consists, therefore, in so managing his affairs that his daily accruing assets in the shape of cash and claims shall be as nearly as possible equal to his daily accruing liabilities in these forms. (s. 20 i "A Treatise on Money, 1930)

På side 41 i samme værk nævner han, at de finansielle pengetransaktioner er 16 gange større end den omsætning, der dækker over "realøkonomisk omsætning", der i hans begrebsverden dækker over E (earnings) på den ene side, og O (output) på den anden. Han tager udgangspunkt i arbejdsværditeorien, når han taler om realøkonomi. Det er virkelighedens økonomi, virkelighedens værdi, hvor produktion og indtjening er to sider af samme sag. Jeg mener ikke at produktionen på markedsvilkår er identisk med eller kan være udtryk for alle former for kvalificering af værdi og livsbetingelser. Men det er en meget lang diskussion at tage op her. Den handler om relationen mellem økonomi og virkelighed. Den tager vi op igen og igen frem over.

Sagt på en anden måde, det er mange år siden, at fagvidenskaben på forpligtende vis gav økonomerne nøglen til at forstå, hvor ufatteligt lidt pengeøkonomien behøver at have med virkelighedens værdier at gøre. Det virker også direkte uanstændigt, når selveste John Maynard Keynes kan gå så let hen over det forhold, at den finansielle sektors transaktioner er mange gange større, end det der har med det at gøre, som han selv fokuserer så ensidigt på i sine økonomiske værker. Realøkonomien har meget lidt at gøre med det kvantum af pengebevægelser, som markedsværdierne og fordelingen af købekraften handler om, et misforhold som er blevet mangedoblet siden. Kilden til forståelsen af krakket i 1929 var indlysende let at se, da den store mester Keynes udgav sit værk i 1930. Han nævnte det selv, men forsatte i sin egen galop ud over stepperne, fuldstændigt blind for de aller mest påfaldende grunde til alverdens økonomiske elendighed, et totalt dysfunktionelt økonomisk pengesystem.

Der er sket en del ting siden begyndelsen af 1930'erne, hvor forståelsen for pengeskabelsen kulminerede inden for fagøkonomien. Der har bredt sig enighed blandt professionelle økonomer om at fortie fænomenet, endogene penge, lige som perioden de første 20 år efter anden verdenskrig var præget af Bretton Wood-systemets og andre initiativer, som gik på at styre pengeskabelsen på globalt plan.

Men reguleringen af finanssektoren gik i sig selv fra og med 1980'erne og med børskrakket i 2008 kom det fri finansmarked på overførsel. Staterne gav finanssektoren ubegrænset kredit, dels over finanserne men især over de nationale og overnationale centralbanker, som for første gang i

³ Problemet, som det lige nøjagtigt antydes her, kommer, når kreditstifterne, bankerne, ikke længere kan tage udgangspunkt i et inflow af fordringer på andre banker, andre aktører på markedet, i deres skabelse af fordringer på sig selv. Balancen, den lov som de må følge, som handler om at bankerne må gå i takt, når de stifter fordringer på sig selv som penge, spørgsmålet om solvens, tvinger dem derfor til at se sig om efter andre måder, at finansiere evt. tab fra de rådende aktiver på, når det går ned ad bakke med kreditstiftelsen, skabelsen af endogene penge. Pengeskabelsen og pengenes forsvinden fra markedet virker selvforstærkende begge veje. Det handler om pengeskabelsens dynamik, selvforstærkende ustabilitet. De fleste kritikere inden for den økonomiske videnskab er primært optaget af pengemarkedet og markedets stabilitet og ustabilitet for markedets egen skyld. De glemmer eller vil ikke se, at markedsværdien, som følge af denne mekanisme, i det hele taget har mistet sin udsagnskraft i forhold til virkelighedens økonomi. Det gælder de mere nutidige kritikere af mekanismen som fx Hyman Minsky, Geoffrey Ingham, m.fl. Bevægelsen "Gode penge" med Ole Bjerg, Ib Ravn og Rasmus Hougaard Nielsen i spidsen, har tilsyneladende ikke nogen mere grundlæggende forståelse for det store kognitive svigt, som der ligger bag udlægningen af det nuværende pengeøkonomiske mål for værdi i det hele taget.

verdenshistorien begyndte at købe de aktiver op, som var blevet skabt arbitrært af den finansielle sektor.

Alverdens nationers gæld er sammen med alverdens centralbankers udvidelse af sine balancer trådt det liberale marked i møde. Aldrig har det fri marked skabt så mange tomme værdier, som staterne og det offentlige siden panisk har forsøgt at holde oppe. Krisen er ikke gået over. Den er ikke nogen isoleret finanskriser længere. Den har ændret karakter. Og det mest påfaldende og provokerende er, at pengeværdierne nu ikke længere på nogen måde kan siges at hvile i en liberal sektor, for de holder ene og alene på grund af især den amerikanske centralbanks gigantiske opkøb af rådne aktiver og skabelse af base Money.

Pengene blev skabt som konkrete kreditbeviser, bankpenge, som låntes til navngivne skyldnere. Store mængder af gæld var i lang tid blevet serviceret med yderligere gældsstiftelse, hvilket kunne lade sig gøre, så lang tid at prisstigningerne kunne holdes i gang med ny gældsstiftelse. Men da boblen brast, så var der kun en livline tilbage, hvis den finansielle sektor ikke skulle tage tabene selv, dvs. hvis alverdens banker ikke skulle afskrive sine fordringer på produktet, det som de havde skabt uden at bidrage til det. Men bankerne ville ikke tage sine tab selv. De hævdede, at de var for vigtige for resten af samfundet, til at de kunne gå ned. Og deres tjenende ånder inden for medieverden, det politiske system og i centralbankerne lod som om, at det var sandt. Derfor fik de direkte støtte fra staterne, og centralbankerne købte op af de giftige aktiver, værdipapirer, således at markedet ikke ramlede. Det er forklaringen på den situation, som vi har nu, og som korrekt karakteriseres som en gældskrise, afslørende for det forhold, at penge er gæld, fordringer, som i krisesituationen karakteriseres ved at stå for urealistiske fordringer på fremtiden, der forsvinder i takt med de forgældedes forsøg på at leve op til sine kreditorers krav på afdrag og renter.

En stor del af de pengeværdier, som var blevet sat i verden i kraft af stiftelsen af konkrete kredit-debetrelationer, med navns nævnelse parterne i mellem, de blev erstattet af staternes penge, base Money, dvs. penge fra centralbankerne, den mest likvide form for penge, toppen af pengehierarkiet, enten via staternes udstedelse af obligationer eller direkte via centralbankernes nye rolle som "dealer of last resort"⁴, via centralbankernes udlån, via staternes direkte støtte/lån til sektoren eller via staternes udstedelse af statsobligationer. (Finansunderskuddet finansieres af den amerikanske stat via udstedelse af obligationer, som købes af centralbanken for nye penge, som så siver ud i økonomien via statens forbrug).

Denne udvikling står for det største økonomiske bedrag, som verden har set endnu.

Amerikanske investeringsbanker, som har adgang til den amerikanske centralbanks discount window, kan her låne såvel som sælge sine egne rådne aktiver, dvs. tomme værdier for base Money. Det kan de gøre lige så meget de vil, og har da også gjort det i stor stil.

I perioden efter 2008 har FED samlet op i hele verden med sine amerikanske dollars. Disse penge, som dybest set ikke er noget værd, de er blevet brugt til at købe op i hele verden.

60 % af verdens reservevaluta er US\$. Der er ikke grænser for, hvor mange af disse penge, amerikanske investeringsbanker kan lave. Det koster ingen ting. Og de kan bruges til at købe Dong, Nets, SAS, DSB, DK, TDC osv. op med.

⁴ Perry Merhling med sin lille bog "The New Lombard Street" fra 2011, hvordan verdens centralbanker nu agerer på en ny måde i forhold til den finansielle sektor. De er ikke længere kun "Lender of last resort" men "dealer of last resort".

I 2008, hvor jeg fik øje på den særlige måde, som vore dages såkaldte liberalister har nationaliseret det fri marked på, skrev jeg følgende lille tekst: <http://www.arbejdsforskning.dk/pdf/art-43.pdf>

Siden, må man sige, har dollaren haft ”heldet” med sig. Den har ikke bidraget med meget. Men den har givet dens ejere det hele. Og verden finder sig til min fortsatte store forundring i det. Kors hvor er mennesket ubegavet!

Jeg føler mig ensom blandt mennesker. Konstant kniber jeg mig i armen og spørger mig selv om, hvordan jeg kan stå her så relativt alene med erfaringen af at hæve sig over elendigheden. Hvordan kan jeg være så meget mere begavet, end mangfoldigheden af iagttagere inden for den herskende orden.

Det skal så lige understreges, at så alene er jeg heller ikke. Men de ånder, som jeg tyr til, er af en ganske anden kaliber, end vore dages kommerциelle italesættere. Heidegger, Luhmann, Nietzsche, Adorno/Horkheimer, Foerster, Darwin, Roegen, Schumpeter, Keynes er fx alle sammen alt for tunge for vore dages iagttagere. Og, som man argumenterer for nu om dage, hvad der ikke umiddelbart er afsætning på i første forsøg, ja det er dømt til at gå under for markedet, som alle nu om dage bøjer sig for, som dommer over alle livets spørgsmål. At selv samme marked så er problemet, ja det er bare trist, især for sandheden om markedet.